

Arrest

nr. 233 714 van 9 maart 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DE COTTE
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 22 november 2019 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 oktober 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. De beslissingen werden aan verzoekers ter kennis gebracht op 25 oktober 2019.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 november 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat E. VAN DE COTTE verschijnt voor verzoekers en van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 april 2019 dienden verzoekers een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van hun Poolse dochter.

Op 21 oktober 2019 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24.04.2019 werd ingediend door:

Naam: L.

Voorna(a)m(en): O.

Nationaliteit: Oekraïne

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats:

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Poolse dochter, de genaamde L. Y. (RR [...]) in toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (...)'

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van het ten laste zijn werden volgende bewijzen voorgelegd:

- Attest OCMW Gent dd 24.04.2019 op naam van referentiepersoon met verklaring dat zij geen financiële steun ontvangt. Een attest voor betrokkene ontbreekt.

- Een attest van 'Information Summary from the State Register of Proprietary Rights to Real Property, the Real Property Rights Register, The State Mortgage Register, and the Unified Register of Prohibitions on Real Property Disposal, dd 20.06.2018 waaruit blijkt dat betrokkene geen eigendommen heeft in Oekraïne.

- KBC rekeninguittreksels met bewijzen van overmaken van geld voor de periode vanaf 28.09.2018 tot en met 07.03.2019, telkens ten bedrage van 200 euro met in totaal 7 stortingen. Deze overmakingen werden ook voorgelegd bij de aanvraag van zijn echtgenote. Het is niet omdat deze bedragen werden overgemaakt dat betrokkene en zijn echtgenote erop aangewezen waren om in hun levensonderhoud te voorzien. Niets sluit uit dat deze mensen zelf over bestaansmiddelen konden beschikken om in hun levensonderhoud te voorzien. Een attest betreffende hun inkomen, of het gebrek daaraan, ontbreekt in het dossier.

- Loonafrekeningen van de referentiepersoon periode april 2018 tot en met maart 2019 alsook de loonfiches van de echtgenoot van de referentiepersoon periode februari 2018 tot en met februari 2019.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Als bewijs van onvermogen wordt enkel een attest van Information Summary from the State Register of Proprietary Rights to Real Property van Oekraïne voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene geen eigendommen of onroerendende goederen heeft. Er wordt verder niets voorgelegd over eventuele inkomsten die betrokkene zelfstandig wist te verwerven voorafgaandelijk aan zijn komst naar België. Dit is opmerkelijk te noemen gezien voor de echtgenote van betrokkene wel een document van de belastingen werd voorgelegd waaruit blijkt dat er geen inkomen meer werd aangegeven voor het gehele jaar 2017 en voor de eerste drie kwartalen van 2018. Op zich hoeft dit uiteraard niet uit te sluiten dat betrokkene echtgenote vermogend was, mogelijks in de vorm van inkomen of spaartegoed dat niet onderworpen is aan inkomstenbelasting. Het feit dat voor betrokkene geen gelijkaardig document werd voorgelegd, doet anderzijds vermoeden dat er voor hem wel nog belastbaar inkomen was in die periode. Wat betreft de bewijzen van overmaken van geld via KBC-uittreksels voor de periode van 28.09.2018 tot en met 07.03.2019, gelet de onvermogenheid van betrokkene niet werd aangetoond, is het eveneens niet aangetoond dat betrokkene van deze bedragen werkelijk afhankelijk was om in zijn levensonderhoud te voorzien en aldus ten laste was van de referentiepersoon. Bovendien wordt de

afhankelijkheidsrelatie betwist op basis van de de (sic) frequentie en de waarde van de stortingen - met name 7 verzendingen in totaal, allen samen ter waarde van 1400 euro, en dit over een periode van 7 maanden. Het lijkt alsof deze stortingen uitgevoerd werden met de bedoeling deze aanvraag te kunnen opstarten. Het gesolliciteerd karakter van de stortingen kan niet worden uitgesloten. Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon. Het gegeven dat betrokkene sedert 24.04.2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

Op 21 oktober 2019 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekster.

Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24.04.2019 werd ingediend door:

Naam: L.

Voorna(a)m(en): S.

Nationaliteit: Oekraïne

Geboortedatum: [...]1966

Geboorteplaats:

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar Poolse dochter, de genaamde L. Y.

(RR [...]) in toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (...)'

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van het ten laste zijn werden volgende bewijzen voorgelegd:

- Attest OCMW Gent dd 24.04.2019 op naam van referentiepersoon met verklaring dat zij geen financiële steun ontvangt. Een attest voor betrokkene ontbreekt.

- Een attest van 'Information Summary from the State Register of Proprietary Rights to Real Property, the Real Property Rights Register, The State Mortgage Register, and the Unified Register of Prohibitions on Real Property Disposal, dd 20.06.2018 waaruit blijkt dat betrokkene eigenares is van een garage of garages.

- Data from the State Register of Individual Taxpayers on amounts of paid income and deducted taxes N°2416112701 waaruit blijkt dat er geen informatie betreffende inkomsten gekend is voor de periode

vanaf het Eerste kwartaal 2017 tot en met het 4de kwartaal 2017. En een tweede attest voor het eerste kwartaal 2018 Tot en met het 3de kwartaal 2018 op naam van betrokkene.

- KBC rekeninguittreksels met bewijzen van overmaken van geld voor de periode vanaf 28.09.2018 tot en met 07.03.2019, telkens ten bedrage van 200 euro met in totaal 7 stortingen.

- Loonafrekeningen van de referentiepersoon periode april 2018 tot en met maart 2019 alsook de loonfiches van de echtgenoot van de referentiepersoon periode februari 2018 tot en met februari 2019.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Uit het geheel van bovenstaande bewijsstukken blijkt dus dat mevrouw enerzijds eigenares is van een garage of garages, niets sluit uit dat zij deze dmv verhuring ten gelde heeft gemaakt tijdens haar verblijf in Oekraïne (en mogelijks heden nog steeds). Verder blijkt uit het andere attest dat er in de periode voorafgaand aan haar komst naar België geen inkomensgegevens bekend zijn bij de belastingdienst van Oekraïne betreffende mevrouw. Echter, het is niet omdat men geen inkomen heeft (aangegeven) gedurende een bepaalde periode dat men per definitie onvermogen is en behoeftig.

Wat betreft de bewijzen van overmaken van geld via KBC-uittreksels voor de periode van 28.09.2018 tot en met 07.03.2019, gelet de onvermogenheid van betrokkene niet afdoende werd aangetoond en evenmin werd aangetoond dat het geld daadwerkelijk werd afgehaald door betrokkene in Oekraïne, alsook dat zij er op was aangewezen om in haar levensonderhoud te voorzien, is de buitengewone afhankelijkheid van betrokkene tegenover de referentiepersoon niet aangetoond. De afhankelijkheidsrelatie wordt eveneens betwist op basis van de frequentie en de waarde van de stortingen – met name 7 verzendingen in totaal, allen samen ter waarde van 1400 euro, en dit over een periode van 7 maanden. Het gesolliciteerd karakter van deze verzendingen kan niet worden uitgesloten. Uit het attest van de belastingdienst blijkt immers dat betrokkene reeds veel eerder geen inkomen meer aangaf aan de belastingen. De voorgelegde bewijsstukken spreken elkaar tegen. Het attest werd voorgelegd om aan te tonen dat betrokkene reeds onvermogen was sinds begin 2017, de ondersteuning door de referentiepersoon stemt niet met die datum overeen, deze begon pas in september 2018. Betrokkene moet dus een andere bron van inkomen, niet belastbaar, gehad hebben om al die tijd in haar levensonderhoud te voorzien. Daarvan werd echter niets voorgelegd, waardoor ook niet kan worden vastgesteld dat deze bron van inkomsten sinds september 2018 niet meer ter beschikking was.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 24.04.2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

In de Memorie van Toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) wordt expliciet gesteld dat “in de syntheseseminarie [...] geen nieuwe middelen [kunnen] aangevoerd worden” (Parl.St. Kamer 2010-11, nr. 0772/001, 22-23). De wetgever heeft dit standpunt uitdrukkelijk in de wet opgenomen door in artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet te voorzien dat de Raad uitspraak doet op basis van de syntheseseminarie “zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60” van dezelfde wet dat bepaalt dat “geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of de nota uiteengezet zijn”. Het begrip ‘nieuw middel’ geldt ook voor de nieuwe uiteenzetting van het middel waardoor de verzoekende partij een nieuwe feitelijke grondslag geeft aan het middel (cf. RvS 26 februari 2013, nr. 222.647; RvS 10 mei 2012, nr. 219.287; RvS 15 december 2011, nr. 216.885; RvS 19 september 2011, nr. 215.199; RvS 19 september 2011, nr. 215.197; RvS 19 september 2011, nr. 215.200; RvS 3 mei 2010, nr. 203.574; RvS 23 december 2009, nr. 199.259; RvS 13 oktober 2008, nr. 186.998; RvS 19 april 2007, nr. 170.187; RvS 26 juni 2003, nr. 121.005). Enkel wanneer het middel onmogelijk in het inleidende verzoekschrift kon worden uiteengezet daar de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, kan hiervan worden afgeweken. In dit geval moeten dergelijke middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk worden opgeworpen.

3. Onderzoek van het beroep

In het eerste middel in de syntheseseminarie voeren verzoekers de schending aan van artikel 40bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet, van artikel 50, § 2, 6° van het Vreemdelingenbesluit, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het evenredigheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Zij lichten dit middel toe als volgt:

“2.1.1.

Dat conform artikel 40bis §2, 4° Vw. als familielid van een Unieburger worden beschouwd, hun bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

Dat overeenkomstig artikel 50, §2, 6°, van het Vreemdelingenbesluit bij de aanvraag gezinshereniging of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag volgende documenten dienen te worden overgemaakt :

(...) 6° familielid bedoeld in artikel 40bis, van de wet:

a) de officiële documenten of elk ander bewijs waarmee op geldige wijze de band van bloed- of aanverwantschap of van partnerschap, bedoeld in artikel 44, 2e lid, kan worden vastgesteld;

b) elk ander document waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de andere voorwaarden, die zijn voorgeschreven bij artikel 40bis, § 2 en § 4, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult; (...).”

Dat verzoekers bijgevolg aan de hand van elk welkdanig document mogen aantonen dat zij ten laste zijn van hun Poolse meerderjarige dochter, wat ook blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Volgens het Hof van Justitie is de bepaling ‘ten laste zijn’ zoals voorzien in artikel 40bis, §2, 4° Vw. immers een feitenkwestie is en mag dit op alle mogelijke manieren mag bewezen worden (HvJ, 16 januari 2014, Reyes C-423/12 en HvJ, 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Dat de bestreden beslissingen dan ook ten onrechte stellen dat verzoekers niet aan de voorwaarden zouden voldoen om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden omdat niet afdoende zou aangetoond zijn dat verzoekers onvermogen zouden zijn/waren en zij ten laste waren van hun dochter op het ogenblik dat zij in Oekraïne verbleven.

Dat de motivering van verweerder om tot een dergelijk besluit te komen, echter flagrante fouten inhoudt en door verweerder helemaal geen rekening werd gehouden met alle door verzoekers voorgelegde documenten, waardoor de bestreden beslissingen foutief gemotiveerd zijn en tevens een schending inhouden van artikel 40bis, §2, 4° Vw., artikel 50, §2, 6° Vreemdelingenbesluit en de artikelen 2 en 3 Wet 29 juli 1991, evenals een schending van de algemene rechtsbeginselen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald het evenredigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

Dat verzoekers immers hebben aangetoond dat zij wel degelijk het bewijs hebben geleverd van de individuele inkomsten van verzoeker voor de jaren 2017 en 2018 en verweerder in het bezit was van dit stuk, doch nagelaten heeft hiermee rekening te houden bij het nemen van de bestreden beslissing (stukken 11 en 12).

Meer nog, in beide beslissingen verwijst verweerder naar het feit dat geen enkel stuk betreffende de inkomsten van verzoeker wordt neergelegd, niettegenstaande verweerder in het bezit is van het Oekraïense attest van de belastingen van verzoeker met bewijs van zijn inkomsten in 2017 en 2018 (stuk 3)! Dat er dan ook minstens sprake is van een manifest foutieve motivering!

Dat de bestreden beslissingen dan ook dienen vernietigd te worden wegens schending van de artikelen 40bis, §2, 4° Vw., 50, §2, 6° Vreemdelingenbesluit en 2 en 3 Wet 29 juli 1991, evenals een schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en met name het evenredigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

2.1.3.

Dat in casu, door geen rekening te houden met het door verzoekers voorgelegde inkomstenattest 2017 – 2018 van verzoeker, verweerder immers ook de zorgvuldigheidsplicht, evenals het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

Dat verweerder, door het attest in kwestie te negeren, dan ook schromelijk is tekortgeschoten in zijn zorgvuldigheidsplicht!

Dat de bestreden beslissingen manifest onredelijk zijn, nu verweerder het door verzoekers voorgelegde inkomstenbewijs van verzoeker volledig genegeerd heeft en bovendien beslissingen heeft genomen die indruisen tegen alle redelijkheid, in acht genomen de voorgelegde stukken.

Niettegenstaande verzoeker het bewijs van zijn inkomsten heeft geleverd en verzoekers ook het bewijs hebben dat zij dit stuk hebben toegevoegd aan hun aanvraag gezinshereniging (stukken 11 en 12), stelt verweerder in alle onredelijkheid dat verzoeker zijn inkomsten niet heeft aangetoond.

2.1.4.

Dat, voor zoveel als nodig, de bestreden beslissingen ook op diverse andere vlakken gebrekkig gemotiveerd zijn en een schending inhouden van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Zo motiveert verweerder dat verzoekers enkel een attest van het OCMW hebben voorgelegd van hun dochter, de referentiepersoon, doch attesten van het OCMW betreffende verzoekers zelf ontbreken.

Dat verzoekers echter nooit uitgenodigd werden om dergelijke attesten voor te leggen, zodat een eventueel gebrek hieraan niet aan hun eigen nalatigheid kan worden toegeschreven.

Door de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Gent werd aan verzoekers immers meegedeeld dat hun dossier volledig was en zij geen bijkomende documenten meer dienden te bezorgen. Om deze reden werden op de bijlages 19ter van verzoekers geen extra voor te leggen documenten meer ingevuld (stuk 2)

Bovendien blijkt nergens uit de informatie die door verweerder ter beschikking gesteld wordt van particulieren dat in het geval van een aanvraag conform artikel 40bis, §2, eerste lid, 4e Vw. ook een attest van het OCMW van de familieleden dient te worden voorgelegd.

Zo kan op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken het volgende worden teruggevonden :

“de bloedverwant in opgaande lijn van een burger van de Unie, van zijn echtgenoot of zijn partner moet :

- zijn identiteit bewijzen
- de afstammingsband met de gezinshereniger bewijzen
- ten laste zijn van de gezinshereniger
- de gezinshereniger begeleiden of zich bij hem voegen”

(https://dofi.ibz.be/sites/dvzoe/NL/Gidsvandeprocedures/Pages/Gezinshereniging/De_bloedverwant_in_opgaande_lijn_Voorwaarden_Artikel_40bis.aspx).

“Wij beschouwen een persoon als ten laste van de gezinshereniger als de gezinshereniger hem financieel, moreel en/of materieel ondersteunt. Als u in het volle bezit van uw fysieke en geestelijke vermogens, bewijs dan dat de gezinshereniger u financieel ondersteunt. U bewijst dit door :

- de staat van behoeftigheid waarin u zich bevindt in uw land van herkomst of het ontbreken van voldoende eigen inkomsten om in uw behoeften te voorzien aan te tonen en
- aan te tonen dat de gezinshereniger u geregeld voldoende geld stort om in uw behoeften te voorzien en

- aan te tonen dat de gezinshereniger stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten heeft zodat u tijdens uw verblijf in België niet ten laste van de overheid komt”

(https://dofi.ibz.be/sites/dvzoe/NL/Gidsvandeprocedures/Pages/Gezinshereniging/De_persoon_ten_laste.aspx).

Van een voor te leggen attest van het OCMW is dan ook geen sprake, zodat verweerder door een dergelijk attest te eisen, een voorwaarde toevoegt aan de wet!

Tenslotte wordt geenszins de noodzaak of verplichting aangetoond om een attest van het OCMW voor te leggen bij de aanvraag gezinshereniging door een ascendent van een Unieburger.

Verzoekers verwijzen hiervoor naar de expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip ‘ten laste zijn’ en de rechtspraak van het Hof van Justitie waarbij de mogelijkheid om de

afhankelijkheidsrelatie aan te tonen met ieder passend middel werd benadrukt (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649; arrest Jia (HvJ C-1/05, Yuning Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, 43).

Dat de bestreden beslissingen dan ook onterecht opwerpen dat verzoekers geen attesten van het OCMW hebben voorgelegd en bijgevolg een schending inhouden van artikel 40bis, §2, 4° Vw., artikel 50, §2, 6° Vreemdelingenbesluit en de artikelen 2 en 3 van de Wet 29 juli 1991.

2.1.5.

Dat de bestreden beslissingen verder opwerpen dat verzoekers KBC rekeninguittreksels voorleggen met bewijs van overmaken van geld voor de periode eind september 2018 t.e.m. begin maart 2019, telkenmale voor een bedrag van 200 EUR met in totaal 7 stortingen.

Uit deze stortingsbewijzen zou echter niet blijken dat verzoekster dit geld zelf zouden hebben afgehaald en zij van dit geld afhankelijk waren om in hun levensonderhoud te voorzien. Bovendien zouden deze stortingen door hun frequentie en bedrag een gesolliciteerd karakter hebben, nu het lijkt alsof deze werden uitgevoerd met de bedoeling een aanvraag gezinshereniging te kunnen opstarten.

Dat uit de voorgelegde rekeninguittreksels blijkt dat de dochter van verzoekers op regelmatige wijze geld heeft overgemaakt op de rekening van verzoekster en op naam van verzoekster, zodat duidelijk blijkt dat verzoekster de begunstigde was van deze geldstortingen.

Dat verzoekster dan ook geenszins dient aan te tonen dat zij het geld zelf persoonlijk heeft afgehaald (wat overigens niet mogelijk is wanneer verzoekster de afhalingen aan een geldautomaat heeft gedaan) en verzoekster het geld op haar rekening gebruikte om te kunnen betalen met een bankkaart.

Verweerder legt dan ook een onredelijk voorwaarde op die overigens opnieuw niet in de wet voorzien is, zodat hij ook hier een extra voorwaarde aan de wet toevoegt.

Ook de bewering als zouden de betaalbewijzen een gesolliciteerd karakter hebben, is een boude bewering die door verweerder geenszins wordt bewezen.

2.1.6.

Dat verweerder tenslotte argumenteert dat verzoekster bewijzen voorlegt van het feit dat zij geen inkomsten had voor 2017 en de eerste drie kwartalen van 2018, doch zij eigenares is van een garage of garages, zodat niets uitsluit dat zij deze d.m.v. verhuring te gelde heeft gemaakt en mogelijks nog steeds maakt.

Bovendien zou verzoekster hebben aangetoond reeds van in 2017 over geen inkomsten meer te beschikken, terwijl de ondersteuning door de referentiepersoon pas in september 2018 begon, zodat verzoekster een andere bron van inkomsten, niet belastbaar, moet gehad hebben om al die tijd in haar levensonderhoud te voorzien, waarvan echter niets werd voorgelegd.

Voor alle duidelijkheid is verzoekster eigenaar van één garagebox in een complex met verschillende garages, waarin slechts één wagen kan geparkeerd staan (zie stuk 6, vermelding garage 83, rij 7 en dus geen verschillende garages).

Omdat de echtgenoot van verzoekster wagens repareerde in deze garagebox, kon verzoekster deze garage niet verhuren, nu haar echtgenoot anders geen werkruimte had, niet zou kunnen werken en geen inkomen zou kunnen genereren. Deze garagebox is dan ook sinds de aankoop ervan nooit verhuurd geweest.

Overigens worden in Oekraïne, net zoals in België, in geval van verhuring van een onroerend goed de huuropbrengsten belast, zodat uit de voorgelegde documenten van de belastingdienst zou blijken indien deze garage zou verhuurd (geweest) zijn, quod non.

Voorts bevindt deze garagebox zich ver van het centrum van de stad, zodat verzoekster – indien zij deze garage zou willen verhuren – hiervoor maximaal 10 EUR per maand zou kunnen vragen, zodat de eventuele huuropbrengsten hiervan slechts minimaal zouden zijn.

Tenslotte kan uit het gegeven dat verzoekster in 2017 en 2018 geen inkomsten had en haar dochter pas vanaf september 2018 op haar rekening geld stortte (i.p.v. cash giften deed) geenszins worden afgeleid dat verzoekster een andere bron van inkomsten moet gehad hebben om in haar levensonderhoud te voorzien, nu de echtgenoot van verzoekster werkte en hij het inkomen voor het gezin genereerde.

Dat er dan ook geen sprake is van een andere inkomstenbron, zoals verweerder ten onrechte veronderstelt!

Dat gelet op het feit dat de echtgenoot van verzoekster aan het werk was en hij haar garage gebruikte om auto's in te repareren, duidelijk blijkt dat de motivatie van verweerder, die poneert dat verzoekster andere inkomsten moet gehad hebben, dan ook kant noch wal raakt!

Dat er ook dienaangaande sprake is van een gebrekkige en manifest onjuiste motivering en verweerder dan ook duidelijk geen rekening heeft gehouden met alle door verzoekers aangeleverde bewijzen, inzonderheid het bewijs betreffende de inkomsten van verzoeker.

Dat de bestreden beslissing dan ook manifest gebrekkig en foutief gemotiveerd is."

Zoals blijkt uit de feitenweergave hebben verzoekers een aanvraag ingediend van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, met name in functie van hun dochter met Poolse nationaliteit.

De bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet, bepaling waarvan verzoekers eveneens de schending aanvoeren.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1

Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”

Bijgevolg dienen verzoekers conform artikel 40bis van de Vreemdelingenwet aan te tonen ten laste te zijn van hun Poolse dochter.

De gemachtigde betwist dat verzoekers afdoende hebben aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon en wijst erop dat reeds een afhankelijkheidsrelatie moet bestaan tussen betrokkenen en de referentiepersoon van in het land van herkomst.

In het arrest *Jia v. Migrationsverket* C-1/05 van 9 januari 2007, waarnaar verzoekers ook verwijzen, werd in Grote Kamer gesteld dat:

“37 Om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, moet de lidstaat van ontvangst beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien. De noodzaak van materiële steun moet in de lidstaat van oorsprong of van herkomst bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan.”

40 De lidstaten moeten hun bevoegdheden op dit vlak uitoefenen met inachtneming van zowel de door het EG-Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden als de nuttige werking van de bepalingen van richtlijnen die maatregelen bevatten die erop zijn gericht, onderling de belemmeringen van het vrije verkeer van personen af te schaffen, teneinde de uitoefening van het recht van verblijf van de burgers van de Europese Unie en hun gezinsleden op het grondgebied van elke lidstaat te vergemakkelijken (zie, mutatis mutandis, arrest van 25 mei 2000, Commissie/Italië, C-424/98, Jurispr. blz. I-4001, punt 35).”

In het dictum:

“Artikel 1, lid 1, sub d, van richtlijn 73/148/EEG van de Raad van 21 mei 1973 inzake de opheffing van de beperkingen van de verplaatsing en het verblijf van onderdanen van de lidstaten binnen de Gemeenschap ter zake van vestiging en verrichten van diensten, moet aldus worden uitgelegd dat onder „te hunnen laste komen” moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd in de zin van artikel 43 EG, de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. Artikel 6, sub b, van deze richtlijn moet aldus worden uitgelegd dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel, terwijl het mogelijk is dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt, de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid.”

Deze redenering werd bevestigd in het arrest Reyes C-423/12 van 16 januari 2014 waarin werd gesteld dat:

“22. Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

In de eerste bestreden beslissing stelt de gemachtigde het volgende: *“als bewijs van onvermogen wordt enkel een attest van Information Summary from the State Register of Property Rights to Real Property van Oekraïne voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene geen eigendommen of onroerende goederen heeft. Er wordt verder niets voorgelegd over eventuele inkomsten die betrokkene zelfstandig wist te verwerven voorafgaandelijk aan zijn komst naar België. Dit is opmerkelijk te noemen gezien voor de echtgenote van betrokkene wel een document van de belastingen werd voorgelegd waaruit blijkt dat er geen inkomen meer werd aangegeven voor het gehele jaar 2017 en voor de eerste drie kwartalen van 2018. [...] Het feit dat voor betrokkene geen gelijkaardig document werd voorgelegd, doet anderzijds vermoeden dat er voor hem wel nog een belastbaar inkomen was in die periode.”*

Verzoekers stellen dat de motivering van de gemachtigde echte flagrante fouten bevat en er door de gemachtigde helemaal geen rekening is gehouden met alle door verzoekers voorgelegde documenten waardoor de bestreden beslissingen foutief gemotiveerd zijn en tevens een schending inhouden van artikel 40bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet. Verzoekers stellen dat ze wel degelijk het bewijs hebben geleverd van de individuele inkomsten van verzoeker voor het jaar 2017 en 2018 en de gemachtigde in het bezit was van die stukken, doch dat hij nagelaten heeft hiermee rekening te houden bij het nemen van de bestreden beslissing. Ze stellen dat de gemachtigde in beide beslissingen ernaar verwijst dat geen enkel stuk betreffende de inkomsten van verzoeker werd neergelegd, niettegenstaande de gemachtigde in het bezit zou zijn van het Oekraïense attest van de belastingen van verzoeker met het bewijs van diens inkomsten van 2017 en 2018. Daarom moeten volgens verzoekers de bestreden beslissingen worden vernietigd wegens schending van onder meer het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers stelden reeds in het verzoekschrift dat zij contact hebben genomen met de stad Gent die bevestigde dat het attest van de Oekraïense belastingdienst zich in hun dossier bevindt en dit ook aan de gemachtigde werd overgemaakt. De raadsman toont aan - in het kader van de openbaarheid van bestuur bij de stad Gent - een aanvraag te hebben ingediend tot inzage en het bekomen van een afschrift van het dossier van verzoekers. Bij de stukken van de synthesememorie voegen verzoeker een stuk 10, zijnde “burgemeester – besluit” waarin de aanvraag van 5 november 2019 tot inzage en een afschrift van het bestuursdocument ontvankelijk en gegrond wordt verklaard. Dit besluit werd volgens stuk 11 op 4 december 2019 aan verzoekers ter kennis gebracht. Daarbij wordt een stuk 12 gevoegd, meer bepaald een e-mail van 24 april 2019 van 10u58 van de stad Gent aan het e-mailadres [gh.v\(...\)@ibz.fgov.be](mailto:gh.v(...)@ibz.fgov.be) waarin wordt verwezen naar documenten voor de opstart “GH art. 40bis” voor verzoeker. Verzoekers wijzen er in de synthesememorie op dat in deze e-mail onder “Bijlagen” uitdrukkelijk wordt vermeld “1 Geboorteakte_AD2196201 (24_04_2019. Pdf; 2 Andere bewijsstukken **Attest belastingen Oekraïne** (24-04<-2019)..pdf”. Vervolgens worden bij de e-mail gevoegd: een attest van de “State fiscal service of Ukraine, the main department of state fiscal service in Poltava region, state taks inspectorate in Poltava city of the main departement of state fiscal service in Poltava region” aangaande verzoeker van 25 oktober 2018 met gegevens over de inkomsten van verzoeker in het jaar 2017. Er ligt ook een attest voor van 8 februari 2019 van dezelfde belastingdienst aangaande de inkomsten van verzoeker in 2018. Van deze stukken ligt ook een vertaling voor.

De Raad moet met verweerder in de nota vaststellen dat de stukken 11 en 12 zich evenwel niet in het administratief dossier bevinden. Er blijkt evenwel dat uit de bijlage 19ter voor verzoeker, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat uitdrukkelijk wordt vermeld: *“Daarnaast heeft de betrokkene de volgende documenten overgelegd: Bewijs van ten laste zijn: geldstortingen, [...], Andere bewijsstukken: **Attest belastingen Oekraïne** [...]”*

Verder blijkt uit het administratief dossier dat dit vele e-mails bevat van 24 april 2019, waarbij de stad Gent telkenmale stukken overmaakte op het voormelde e-mailadres van de Dienst Vreemdelingenzaken om de aanvraag in te dienen van verzoekers. Wat betreft verzoeker blijkt dat e-mails kunnen gevonden

worden waarin de administratief medewerker van de stad Gent preciseert dat het om deel 2, deel 3, deel 4, deel 5 en deel 6 gaat. Er blijkt niet dat het administratief dossier een eerste e-mail bevat van 24 april 2019 aangaande verzoeker van 10u58 die overeenkomt met stuk 12.

Het is onduidelijk waarom dit stuk zich niet in het administratief dossier bevindt, doch dit gebrek aan duidelijkheid doet echter niets af aan het feit dat op basis van de stukken uit het dossier van de stad Gent die aan verzoekers daarvan een afschrift heeft bezorgd, moet worden aangenomen dat verzoekers het Oekraïens bewijs van de belastingdienst aangaande de inkomsten van verzoeker in 2017 en 2018 daadwerkelijk en tijdig bij de stad Gent hadden ingediend. Zij voegen ook, zoals supra gezegd, een e-mail van de stad Gent aan de bevoegde dienst van 24 april 2019 van 10u58 met dit stuk. Verzoekers kunnen dus niet worden verweten dat zij geen dergelijk bewijs aangaande de inkomsten van verzoeker hadden voorgelegd.

Het komt evenwel niet aan de Raad toe om zelf de voornoemde stukken aangaande de inkomsten van verzoeker in 2017 en 2018 te gaan beoordelen in het licht van de vereiste om aan te tonen dat verzoekers ten laste waren van hun Poolse dochter en dit reeds van in het herkomstland, samen met de andere door verzoekers voorgelegde stukken.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De Raad is van oordeel dat verzoekers kunnen gevolgd worden dat de gemachtigde in casu de voorwaarde van het ten laste zijn zoals voorzien in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet niet zorgvuldig heeft beoordeeld, in de zin dat hij de bestreden beslissing niet op zorgvuldige wijze heeft voorbereid. Er waren namelijk duidelijke indicaties in het administratief dossier, zoals vermeld op de bijlage 19ter van verzoeker, als uit de duidelijk vermelde "delen" in de e-mails van 24 april 2019 dat verzoeker wel een bewijs van een Oekraïense belastingdienst had voorgelegd aan de stad Gent of de gemachtigde kon in casu vermoeden dat eventueel een e-mail van de vele e-mails, met stukken van de stad Gent, aan de bevoegde dienst ontbrak. Bovendien stelt de gemachtigde in de beslissing duidelijk dat "uit het geheel van de voorgelegde documenten" niet afdoende blijkt dat verzoeker van in het herkomstland ten laste was van de referentiepersoon. Nu op onzorgvuldige wijze met een bijkomend stuk is omgegaan, waarvan nochtans duidelijk sprake in de bijlage 19ter, komt het de Raad niet toe om zich in de plaats van de gemachtigde te stellen en te gissen naar het resultaat van het in aanmerking nemen van die informatie van de Oekraïense belastingdienst.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen.

In de nota met opmerkingen wijst verweerder erop dat het stuk van de belastingdienst van Oekraïne wat betreft verzoeker zich niet in het administratief dossier bevindt en aldus niet werd overgemaakt aan de verwerende partij. Hij vervolgt dat de regelmatigheid van de beslissing dient te worden beoordeeld in functie van die gegevens waarover het bestuur beschikt ten tijde van het nemen van de beslissing. Wat betreft de verwijzing in de bijlage 19ter naar het attest van de belastingen, stelt verweerder dat er inderdaad blijkt dat verzoekers informatie hebben overhandigd met betrekking tot hun inkomsten in het herkomstland, doch dat die stukken enkel betrekking hadden op verzoekster en niet op verzoeker. De Raad heeft supra reeds met verweerder vastgesteld dat het attest van de belastingdienst aangaande verzoeker zich inderdaad niet in het administratief dossier bevindt, maar dat de reden daarvoor onduidelijk is en in casu niet zomaar kan aangenomen worden dat het dus niet werd overgemaakt aan de gemachtigde. Verzoekers hebben namelijk alles in het werk gesteld om na verzoek tot inzage en afschrift uit hun eigen dossier bij de stad Gent het bewijs te verkrijgen dat zij dit stuk wel hebben overhandigd en dat de stad Gent dit aan de gemachtigde heeft overgemaakt per e-mail op dezelfde dag als alle andere e-mails waarin stukken met betrekking tot beide verzoekers werden overgemaakt, zijnde op 24 april 2019. Verweerder heeft een punt dat de wettigheid van de beslissing wordt beoordeeld op het ogenblik van het nemen van de beslissing, doch in casu neemt de Raad aan dat is bewezen dat verzoekers het attest van de belastingdienst aangaande de inkomsten van verzoeker tijdig hebben overgemaakt aan de stad Gent in het kader van de huidige aanvraag en er ligt tevens een begin van bewijs voor dat de stad Gent dit aan de gemachtigde tijdig heeft overgemaakt op dezelfde dag als de vele andere e-mails met betrekking tot zijn aanvraag. Verzoekers dienden ten laatste die gegevens van de stad Gent in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk op te werpen. In casu

blijkt dat verzoekers die stukken na navraag bij de stad Gent niet eerder dan in de syntheseseminarie konden voegen. Waar verweerder nog stelt dat de verwijzing in de bijlage 19ter van verzoeker naar "attest belastingen Oekraïne" enkel slaat op dat attest van de belastingdienst aangaande de inkomsten van verzoekster, kan de Raad niet volgen. Beide verzoekers hebben immers afzonderlijk een bijlage 19ter gekregen op eigen naam en dus moet aangenomen worden dat de stukken die verzoeker aanbelangen dan ook in zijn bijlage 19ter zijn opgenomen en dus de verwijzing naar "attest belastingen Oekraïne" op hem betrekking heeft.

Dit leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

In de tweede bestreden beslissing betreffende verzoekster oordeelt de gemachtigde eveneens dat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet afdoende blijkt dat verzoekster voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het herkomstland ten laste was van de referentiepersoon.

De gemachtigde steunt zich voor deze overtuiging onder meer op een tegenstrijdigheid die hij ontwaart tussen de voorgelegde bewijsstukken. De gemachtigde erkent dat een attest voorligt van de belastingdienst van Oekraïne waaruit blijkt dat er in de periode voorafgaand aan haar komst naar België geen inkomensgegevens bekend zijn. Toch meent de gemachtigde dat hieruit geen behoefte kan blijken. Hij wijst erop dat uit dit attest moet blijken dat verzoekster reeds sedert begin 2017 onvermogen was, terwijl de ondersteuning door de dochter pas is aangetoond vanaf september 2018, zodat verzoekster een andere bron van inkomsten, niet belastbaar, moet gehad hebben om die tijd in haar levensonderhoud te voorzien. Daarvan werd volgens de gemachtigde niets voorgelegd zodat niet kan worden vastgesteld dat deze bron van inkomsten sinds september 2018 niet meer ter beschikking was.

Verder meent de gemachtigde eveneens dat de geldstorting die in totaal 1400 euro bedragen verspreid over stortingen van 200 euro de afhankelijkheidsrelatie niet kunnen aantonen omwille van de frequentie en de waarde van de stortingen. Hij stelt ook dat niet blijkt dat dit geld daadwerkelijk werd afgehaald door verzoekster. Tot slot wijst de gemachtigde erop dat verzoekster eigenaar is van een garage of garages en het niet uitgesloten is dat zij deze verhuurt en hieruit inkomsten heeft.

Verzoekers brengen hiertegen in dat uit de geldstorting blijkt dat hun dochter op regelmatige wijze geld heeft overgemaakt op de rekening van verzoekster en op haar naam, zodat duidelijk is dat zij de begunstigde was van die stortingen. Ze meent in geen geval te moeten aantonen dat zij dat geld ook zelf persoonlijk heeft afgehaald. Verzoekster acht deze voorwaarde onredelijk. Dat die betaalbewijzen een gesolliciteerd karakter hebben, is volgens verzoekers een boude bewering. Verder verduidelijken verzoekers dat uit het voorgelegde stuk duidelijk blijkt dat verzoekster maar eigenaar is van een garage en niet van meerdere, nu er sprake is van garage 83, rij 7. Ze houden voor dat verzoeker in die garagebox zijn job uitoefende om wagens te repareren, zodat die box niet was verhuurd. Bovendien houden ze voor dat in geval van verhuring van die box, die belastbare inkomsten zouden weergegeven zijn in het document van de belastingdienst van verzoekster, quod non. Verzoekers gaan ook in op de voorgehouden tegenstrijdigheid tussen haar voorgelegd belasting document enerzijds en de geldstorting van haar dochter anderzijds. Ze verklaren het feit dat verzoekster al geen inkomsten had in 2017 en 2018, maar hun dochter pas vanaf september 2018 op verzoeksters rekening geld stortte, door het feit dat verzoeker werkte en een inkomen voor het gezin genereerde. Er is volgens verzoekers dan ook ten onrechte sprake van een andere inkomstenbron. Opnieuw verwijzen verzoekers naar hun betoog dat de gemachtigde ten onrechte geen rekening heeft gehouden met dat attest van de belastingdienst aangaande de inkomsten van verzoeker. Bij de syntheseseminarie voegen verzoekers ook een stuk aangaande het gemiddeld maandelijks inkomen in Oekraïne, waaruit blijkt dat volgens die bron dit gemiddeld inkomen ligt rond de 301 dollar (ongeveer 263 euro) per maand en het minimuminkomen per maand, bepaald door de overheid ligt op 143 dollar (ongeveer 125 euro) per maand.

In de nota met opmerkingen stelt verweerder dat de uitleg die verzoekster geeft dat zij slechts een garagebox zou hebben en dat deze gebruikt wordt voor de auto van verzoeker, geen afbreuk doet aan het feit dat verzoeker geen zicht heeft gegeven op zijn inkomsten vanuit zijn herkomstland en dat ook verzoekster naliet haar inkomsten bekend te maken in de periode voor haar komst naar België. Verder stelt verweerder dat op grond van de voorgelegde stukken de gemachtigde niet kon overgaan tot de vaststelling dat het onvermogen vanuit het herkomstland werd aangetoond. Het feit dat verzoekers hebben aangetoond dat er overschrijvingen gebeurden door de referentiepersoon is in geen geval

afdoende om vast te stellen dat zij daarvan ook afhankelijk waren om in hun levensonderhoud te voorzien.

De Raad stelt vast dat verweerder in de nota niet ingaat op de kritiek van verzoekers dat de voorwaarde van het ten laste zijn volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie een feitenkwestie is en dat dit op alle mogelijke manieren mag bewezen worden en dat de vereiste dat niet enkel geldstorting moet worden voorgelegd maar ook dat die persoonlijk werden afgehaald onredelijk is. Uit de voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie, meer bepaald het arrest Jia blijkt uit punt 40 dat de gemachtigde volgens dit arrest zijn bevoegdheid op dit vlak moet uitoefenen met inachtneming van de fundamentele vrijheden en van de nuttige werking van de bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn teneinde de uitoefening van het recht van verblijf van de unieburgers en hun gezinsleden op het grondgebied van elke lidstaat te vergemakkelijken. Uit het arrest blijkt dat inderdaad veel waarde wordt gehecht door het Hof aan het aantonen van regelmatige geldstorting, gespreid in de tijd. De Raad volgt verweerder in de nota ook dat het feit dat verzoekers hebben aangetoond dat er overschrijvingen gebeurden door de referentiepersoon op zich niet afdoende is om aan te nemen dat verzoekers hiervan afhankelijk waren om in hun levensonderhoud te voorzien. Verzoekers voeren dit echter niet als zodanig aan en wijzen op de andere officiële attesten die zij hebben voorgelegd aangaande hun inkomsten en eigendommen. De vereiste evenwel dat ook nog moet aangetoond worden dat verzoekster, die in casu heeft aangetoond dat ze dit geld van de referentiepersoon op haar persoonlijke rekening heeft ontvangen, dit ook nog persoonlijk heeft afgehaald van haar rekening lijkt niet in lijn met de voormelde door het Hof geformuleerde vereiste de bevoegdheid uit te oefenen met inachtneming van de fundamentele vrijheden en van de nuttige werking van de bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn teneinde de uitoefening van het recht van verblijf van de unieburgers en hun gezinsleden op het grondgebied van elke lidstaat te vergemakkelijken. Verzoekers kunnen gevolgd worden dat dit op onredelijke wijze wordt verwacht. Verder blijkt uit de Engelse vertaling van het stuk dat verzoekster heeft voorgelegd aangaande haar eigendommen in Oekraïne, dat zij inderdaad eigenaar is van 1 garage, zijnde garage "83, row 7". Ook het specifieke adres van die garage wordt vermeld. Er hoeft bijgevolg in hoofde van de gemachtigde geen twijfel te bestaan of verzoekster eigenaar is van een of meerdere garages. Tot slot blijkt uit de stukken dat de gemachtigde inderdaad op correcte wijze heeft vastgesteld dat het attest van de belastingen aangaande verzoekster werd voorgelegd om mede te ondersteunen dat zij reeds onvermogen was vanaf begin 2017, terwijl de storting van de Poolse dochter pas begonnen in september 2018. Waar hij echter veronderstelt dat verzoekster bijgevolg een andere "niet belastbare" bron van inkomsten moet gehad hebben om in die tijd in haar levensonderhoud te voorzien, "waarvan niets werd voorgelegd", waardoor ook niet kan vastgesteld worden dat die bron van inkomsten sinds september 2018 niet meer ter beschikking was, kan de Raad niet volgen. Verzoekers voeren immers aan dat verzoeker in die periode (belastbare) inkomsten genereerde en dit ook heeft aangetoond. Supra werd reeds door de Raad vastgesteld dat de gemachtigde de beslissing niet op zorgvuldige wijze heeft voorbereid aangaande de inkomsten van verzoeker in 2017 en 2018, waarvan hij stukken heeft overgemaakt van de Oekraïense belastingdienst en waarvan hij een e-mail heeft voorgelegd van de stad Gent van 24 april 2019 met deze stukken gericht aan de bevoegde dienst. Ook bleek reeds uit de bijlage 19ter van verzoeker, dat hij wel een attest van de Oekraïense belastingdienst had voorgelegd. Het is dus aannemelijk dat verzoekster in 2017 en het eerste deel van 2018 leefde van de (belastbare) inkomsten van haar echtgenoot. Het komt de gemachtigde toe om in het licht van de evolutie van de inkomsten van verzoeker in 2017 en 2018, zoals blijkt uit de stukken waren deze in 2018 sterk gedaald, en het bewijs dat verzoekster eigenaar is van een garagebox, dat verzoeker aantoonde geen eigendommen te hebben en de geldstorting van de Poolse dochter sedert september 2018, op zorgvuldige wijze na te gaan of kan aangenomen worden dat verzoekers in Oekraïne aangewezen waren op deze geldstorting om in hun levensonderhoud te voorzien. Ten overvloede is de levensduur in Oekraïne dienaangaande een relevant gegeven. Verweerder kan in de nota dus niet zonder meer gevolgd worden waar hij stelt dat verzoeker geen zicht heeft gegeven op zijn inkomsten vanuit zijn herkomstland en dat ook verzoekster naliet haar inkomsten bekend te maken in de periode voor haar komst naar België.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet wordt ook aangaande de tweede bestreden beslissing aangenomen.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 oktober 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend twintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES